

UCHWAŁA

Dnia 23 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jacek Wygoda

Magdalena Maria Wiszniewska (ławnik Sądu Najwyższego)

Protokolant Anna Tarasiuk

w sprawie B. P.

sędziego Sądu Rejonowego w P.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 23 lipca 2019 r.

zażalenia wniesionego przez pełnomocnika wnioskodawcy - Ł. R.

na uchwałę Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w (...)

z dnia 6 grudnia 2018 r., sygn. akt ASDo (...)

w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej

uchwalił:

1. utrzymuje w mocy zaskarżoną uchwałę;
2. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Uchwałą z dnia 6 grudnia 2018 r. Sąd Dyscyplinarny - Sąd Apelacyjny w (...) w sprawie z wniosku pełnomocnika R. M. z dnia 25 maja 2018 r. w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego Sądu Rejonowego w P. B. P., sygn. akt ASDo (...) odmówił zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej ww. sędziego, zasądził od Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego w (...) na rzecz adwokata Ł. R. kwotę 516, 60 zł w

tym 23 % VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej oraz kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Powyższą uchwałę zaskarżył pełnomocnik wnioskodawcy R. M. adwokat Ł. R., zarzucając uchwale:

- obrazę przepisów prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a w szczególności art. 7 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 80 § 1 i § 2c ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Z 2018 r., poz. 23) poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, dowolną, sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania i nie opartą na wiedzy oraz doświadczeniu życiowym ocenę zabranego w sprawie materiału dowodowego z pominięciem materiału dowodowego w postaci dowodów z dokumentów wnioskowanych w sprawie w aktach Prokuratury Rejonowej w K. sygn. akt PR 1 Ds. (...) w postaci subsydiarnego akt oskarżenia wraz z dowodami tam wskazanymi i wnioskami dowodowymi, na okoliczność potwierdzenia zasadności wniosku.

Skarżący wniósł o uchylenie uchwały Sądu I instancji w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji oraz zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz ustanowionego pełnomocnika z urzędu kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Ewentualnie o zmianę uchwały Sądu I instancji poprzez wydanie uchwały zezwalającej na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego Sądu Rejonowego w P. B. P.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest niezasadne i nie zasługuje na uwzględnienie. Analiza zaskarżonej uchwały przez pryzmat wywodów zawartych w zażaleniu, w odniesieniu do zebranego materiału dowodowego, nie daje podstaw do podzielenia podniesionych przez skarżącego zarzutów i zakwestionowania ustalenia Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w (...), że nie zachodzi dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przez sędziego Sądu

Rejonowego w P. B. P., które w świetle obowiązujących przepisów ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (tj. DZ. U. z 2018 r. poz. 23 ze zm.) stanowi jedyną przesłankę zezwolenia na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej.

Wskazać należy, że postępowanie o zezwolenie na pociągnięcie sędziego jest wyłącznie postępowaniem incydentalnym w ramach toczącego się postępowania przygotowawczego. Jego celem nie może być zatem dublowanie postępowania karnego także w warstwie procesowej i nie sposób przyjąć, aby na Sądzie Dyscyplinarnym ciążyły tożsame obowiązki procesowe, co na Sądzie rozpoznającym sprawę i wyrokującym po wniesieniu przez oskarżyciela publicznego aktu oskarżenia.

Z tych tez przyczyn niezasadny jest zarzut obrazy art 410 k.p.k. Przepis tego artykułu odnosi się do etapu wyrokowania. Takie stanowisko przyjęte jest zarówno w linii orzeczniczej sądów apelacyjnych jak i Sądu Najwyższego (tak: Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2017 V KK 25/16, LEX nr 2224616). Ww. artykuł nie ma zastosowania do treści uzasadnienia uchwał zezwalających na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej, w związku z czym jego naruszenie w przedmiotowym postępowaniu nie ma w ogóle zastosowania.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. i 92 k.p.k., wskazać należy, że zgodnie z art. 128 ww. ustawy w sprawach nieuregulowanych w postępowaniu dyscyplinarnym stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego, granice dokonywanej w postępowaniu dyscyplinarnym oceny zakreślają przepisy prawa procesowego, które określają że dowody winny być oceniane swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Zgodnie z art. 92 k.p.k. orzeczenia winny opierać się na całokształcie ujawnionych w toku postępowania okoliczności, jeżeli mają one znaczenie dla rozstrzygnięcia.

Mając na uwadze powyższe rozważania, gromadzenie dowodów i prowadzenie czynności w postępowaniu dyscyplinarnym winne być dokonywane przez pryzmat ustalenia zaistnienia uzasadnionego podejrzenia popełnienia przestępstwa, w sposób zgodny ze wskazaniami przedstawionymi powyżej.

Wbrew twierdzeniom zażalenia, Sąd I instancji zastosował się do wymogów z art. 7 k.p.k. Zajęcie stanowiska odmiennego od forsowanego przez strony nie oznacza zatem ich złamania. Przede wszystkim wskazać należy, że wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd I instancji wydając zaskarżone rozstrzygnięcie dysponował wskazanymi przez skarżącego dowodami, ujawnionymi na posiedzeniu w dniu 6 grudnia 2018 r. Sąd Najwyższy podziela stanowisko Sądu I instancji w zakresie tego, że złożony w przedmiotowej sprawie wniosek o zezwolenie na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej nie spełnia stawianych mu wymagań, brak jest bowiem dowodów na to, że zachodzi dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przez sędziego Sądu Rejonowego w P. B. P. przestępstwa. W ocenie Sądu Najwyższego, Sąd I instancji dokonał oceny dowodów z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania i wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, z uwzględnieniem dyrektywy wynikającej z art. 92 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy, nie znajdując podstaw do uwzględnienia zażalenia, podjął uchwałę jak na wstępie.